

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że wyrok niniejszy zapadł w trybie przewidzianym treścią przepisu art. 387 k.p.k., zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k. uzasadnienie niniejsze Sąd ograniczył do poniższego.

Prokurator Rejonowy w Łukowie oskarżył H. D. o popełnienie czynu zabronionego z art. 178a § 4 k.k.

Przestępstwo tak zakwalifikowane (choć zdaniem Sądu pełna kwalifikacja prawna winna być w związku z art. 178a § 1 k.k., bowiem § 4 odsyła wprost do znamion opisanych w § 1 tego przepisu) popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowy, wodnym lub powietrznym, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (...).

Ma ono charakter powszechny, może je popełnić każdy, przy czym należy do przestępstw formalnych, z abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, dla dokonania których nie jest niezbędne nastąpienie skutku.

Występek z art. 178a § 1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością.

W rozumieniu kodeksu stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi lub 1 dm³ (litrze) wydychanego powietrza przekracza odpowiednio 0,5 ‰ lub 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Prowadzącym pojazd jest zarówno osoba kierująca nim, jak również spełniająca jakiegokolwiek czynności związane bezpośrednio z ruchem danego pojazdu, zaś pod pojęciem prowadzenia pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na jego ruch, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy.

Pojazd mechaniczny w ruchu lądowym to każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower oraz pojazdy szynowe. Prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie.

Przestępstwo to może być popełnione w ruchu (...) lądowym, którym jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku (wyrok SN z dnia 5 maja 2009 r., IV KK 432/08, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1068).

Występek ten zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności do lat dwóch.

Występek natomiast z § 4 tego przepisu, będący typem kwalifikowanym tego przestępstwa, popełnia ten, kto realizuje znamiona czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Jest on zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat i zgodnie z brzmieniem art. 69 § 4 k.k. wobec sprawcy przestępstwa określonego w tymże przepisie sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

W razie skazania za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k., zgodnie z treścią art. 42 § 3 k.k., środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeka się dożywotnio, a ponadto orzeka się świadczenie pieniężne w kwocie co najmniej 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

W dniu 28 listopada 2017 roku podczas pierwszej rozprawy obrońca oskarżonego złożył w jego imieniu wnioski w trybie przewidzianym treścią art. 387 k.p.k. i podnosząc, że doszło do zatarcia skazania wyroku II K 753/14 wniósł o zmianę kwalifikacji prawnej na tę z art. 178a § 1 k.k. oraz wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda, orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz orzeczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wnioskowi temu nie sprzeciwił się ani pokrzywdzony, który prawidłowo pouczony o przysługujących mu uprawnieniach nie złożył wniosku o zawiadomienie go o terminie rozprawy (art. 337a § 1 k.p.k.), ani też prokurator, który będąc prawidłowo powiadomiony o terminie rozprawy skorzystał ze swego uprawnienia wynikającego z treści art. 46 § 2 k.p.k. i nie stawiał się na nią, co wszak nie tamuje jej toku (tak – D. Świecki w: Komentarz aktualizowany do art.387 Kodeksu postępowania karnego, teza 22, opubl. LEX).

Mając na względzie treść wyroku tutejszego Sądu Rejonowego z dnia 15 stycznia 2015 roku w sprawie II K 753/14 (k.11) oraz danych o karalności oskarżonego (k.15) Sąd uznał, że skazanie w tej sprawie wobec wykonania w dniu 16 września 2015 roku kary grzywny i w dniu 23 września 2017 roku środka karnego uległo zgodnie z treścią art. 107 § 4a i § 6 k.k. zatarciu z mocy prawa w drugiej z wymienionych dat, a więc na 2 dni przed sporządzeniem w niniejszej sprawie aktu oskarżenia, zatwierdzonego 2 dni później przez prokuratora; w tej to bowiem dacie wykonany został środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony na 3 lata, który biegł od momentu zatrzymania Oskarżonemu prawa jazdy w poprzedniej sprawie, czyli od dnia 23 września 2014 roku.

Ustaliwszy powyższe Sąd uznał, że oskarżony H. D. w dniu 2 lipca 2017 roku w Ł., gminy i powiatu Ł., województwa (...) prowadził w ruchu lądowym samochód T. (...) o nr rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, czym wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 k.k., a mając na względzie to, że okoliczności popełnienia przestępstwa i wina tegoż oskarżonego w świetle zgromadzonych dowodów nie budziły wątpliwości i uznawszy, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości Sąd uwzględnił ów wniosek i wydał wyrok skazujący bez przeprowadzania postępowania dowodowego, uznając, iż nie zachodziły okoliczności wyłączające winę.

Za popełnione przestępstwa Sąd uwzględniając wniosek oskarżonego i jego obrońcy wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na 20 złotych oraz na podstawie art. 42 § 2 k.k. w związku z art. 43 § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, uzależniwszy uprzednio od takiej korekty uwzględnienie tego wniosku, na co obecne na Sali strony wyraziły zgodę. Nadto – orzekł na podstawie art. 43a § 2 k.k. wobec oskarżonego H. D. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 złotych.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanego oskarżonemu przestępstwa, a także dotyczące osoby sprawcy i mające znaczenie dla wymiaru kary.

Przede wszystkim tak wymierzona kara jest karą adekwatną do stopnia winy, który był znaczny, gdyż oskarżony miał świadomość, że jazda autem w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem. Kara ta jest więc adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który naruszył dobro, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, a w szczególności jedną z fundamentalnych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego – zasadę trzeźwości, gdyż kierował pojazdem mechanicznym - samochodem osobowym znajdując się w stanie, w którym dochodzi do zaburzeń psychomotorycznych i psychosensorycznych, a potencjalnie – mógł dopuścić się naruszenia dobra w postaci życia, zdrowia i mienia innych uczestników ruchu drogowego.

Przy wymiarze kary oraz środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd brał pod uwagę jako okoliczność obciążającą dość znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego, a jako okoliczność łagodzącą – jego niekaralność.

Reasumując, w ocenie Sądu kara w takim wymiarze, spełni przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Równocześnie Sąd zobligowany treścią przepisu art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego H. D. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, na okres 4 lat, uznając, że taki okres wyeliminowania go z uczestnictwa w ruchu drogowym jako osoby nie dającej należytej rękojmi przestrzegania przepisów prawa jest adekwatny, a zobligowany treścią art. 43a § 2 k.k. – orzekł środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 złotych, która to jest minimalną możliwą dolegliwością w przypadku skazania za tego typu przestępstwo.

Mając na względzie sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.

SSR Mariusz Brojek